

La postguerra a la Llagosta. 1939-1959

M. Àngels Suárez i González*

L'entrada, el 27 de gener de 1939, de les tropes feixistes a la Llagosta posa fi al govern municipal d'ERC, en aquells moments presidit per Pere Monràs i Pagès. Comença la reconstrucció de l'Espanya feixista i el mateix dia de l'ocupació és destituït el consistori i anul·lada la legitimitat de la independència de la Llagosta de Sant Fost de Campcentelles. Els membres del consistori, així com les altres persones que han ocupat càrrecs públics durant el període republicà passen a ser objecte de persecució i repressió per part del règim franquista. Alguns, veient el tracte que estan rebent els vençuts, decideixen agafar el camí de l'exili. A d'altres, el final de la guerra els agafa al front, on són fets presoners i tancats en camps de concentració. Els qui es troben a prop de la frontera miren de passar a França.

En pocs dies s'imposa el nou ordre, les autoritats militars de seguida trobaran col·laboradors que agafin la responsabilitat municipal.

La població de la Llagosta, que ha perdut la seva legitimitat com a ajuntament independent, passa a ser governada un altre cop des de Sant Fost. Aquesta vegada, per una comissió gestora que haurà de dedicar una gran part del seu temps a elaborar informes de les idees i conducta dels veïns. Juntament amb aquesta labor col·laboradora en la repressió del règim, els nous prohoms assumeixen la missió de la reconstrucció de la Església amb l'esforç de tots els vilatans.

Quan, el 1944, la Llagosta se separi de St. Fost, també serà governada per una comissió gestora que assumirà l'objectiu de la construcció de l'església del poble. Els altres temes que ocupen el quefer del govern municipal són qüestions administratives relacionades amb la burocràcia referent a la separació de St. Fost. L'acció municipal es buida dels temes socials i culturals per dedicar-se principalment a gestionar tràmits i permisos.

La Llagosta entra en la postguerra amb una pèrdua de població com a conseqüència de la guerra: el 1936 tenia 555 persones i el 1940 els habitants eren 527. Per a un poble tan petit suposa una pèrdua del 5% de la seva població. En aquella època, el nombre total d'edificis era de 167 i hi vivien 127 famílies, la major part de les quals

153

Figura 1. Vista panoràmica des del campanar de l'església mirant cap al carrer de les Escoles, en aquella època carrer de Sta. Rosalia. Finals anys 50. (AMLLL)

* Historiadora. msuarez3@xtec.cat

Figura 2. Era de Can Xic Ventura, a prop de la riera Seca. Pagesos batent mongetes. Any 1946. (AMLL)

vivien de l'agricultura, principalment del blat de moro i la vinya.

Primeres actuacions. La repressió

154

Franco no va voler que la Guerra Civil acabés amb un tractat de pau i, per aquest motiu, va considerar els vençuts com a enemics del nou règim i els va perseguir fins a l'exili, els va tancar a les presons i camps de concentració i fins i tot els va fer executar.

Als camps de concentració van anar a parar molts dels joves llagostencs que havien anat a lluitar al front de guerra. Allí havien d'esperar que el cap del camp obrís una investigació per determinar la perillositat del presoner i que es demanés un informe sociopolític a l'alcaldia de la població on residia habitualment el detingut, per tal de conèixer la seva ideologia política. Els presoners eren classificats en addictes, desafectes o indiferents al nou Règim.

Des de l'Ajuntament de St. Fost, l'alcalde i al mateix temps cap de la FET y de las JONS, elabora més de seixanta informes a petició de les instàncies militars, entre març de 1939 i març de

1940. Tots ells van ser informes favorables al detingut i, a la major part d'ells es fa constar que "su llibertat no significa perill"¹.

Als informes es fan constar el nom, l'edat, la professió, el nom dels pares, si els presoners s'havien incorporat a files i la seva ideologia i militància.

La majoria són gent molt jove, un 73 % tenen menys de 30 anys i només dues persones tenen més de quaranta anys. Tots són gent senzilla: el 60% són pagesos.

La meitat, el 50%, eren naturals de la Llagosta, un 18% de St. Fost, el 23% de la resta de Catalunya i només un 13% eren nascuts fora de Catalunya.

Es fa constar que tots s'havien incorporat a files, però en la majoria dels casos s'afegeix que la incorporació havia estat forçosa, d'alguns (11%) s'especifica que havien fugit, però que havien estat capturats i incorporats en un batalló disciplinari.

Quan s'especifica si els presoners eren d'idees religioses gairebé sempre s'afirma que eren persones cristianes o catòliques, fins i tot quan al costat es diu que eren de la CNT (això ens fa pensar en la voluntat que l'informe fos un aval de bona conducta). La majoria dels investigats consten com a militants de la CNT, seguits de lluny per l'UGT, UR i el Sindicat Agrícola.

De tots els informes, només n'he trobat quatre que anaven adreçats a un jutge militar, és a dir, que s'estava instruint una causa en contra del detingut.

Entre els detinguts es troba una sola dona, Elisa Martínez, que havia vingut a residir a la Llagosta el 1938.

Per un petit poble com la Llagosta (527 habitants), on se suposa que no van passar fets violents de consideració, el volum de persones detingudes i investigades suposa més d'un onze per cent de la seva població.

¹ AMLL, C-27

La repressió dels càrrecs públics

Les persones que van ocupar càrrecs públics també van ser perseguides. Amb la llei de Responsabilitats Polítiques es va poder exercir repressió contra els qui haguessin col·laborat amb la República. Tots els consistoris van ser destituïts i depurats.

Alguns dels regidors ja es trobaven en camps de concentració com a conseqüència d'haver anat a lluitar al front de guerra, és el cas de Joan Alarcón Domínguez, Ventura Carbonell Jacomet, Josep Gorgues Torrent, Joan Pagès Gabarra, Pere Pagès Vila i Andreu Ricart Bonàs.

De les persones que van formar part dels consistoris republicans llagostencs, sembla que no només l'alcalde Juan Sarioi Castella va ser encausat. L'agost de 1939 el Jutge Militar de Granollers demana informes de Sarioi a l'alcalde gestor de St. Fost. Entre les acusacions podem llegir:

“Acusado de ser de izquierdas activo, de estar en el Ayuntamiento que decide talar la alameda Donadéu i Can Peregil”²

Alguns dels regidors havien mort durant la guerra (Bartalot Pagés, Ramon i Redon Galve, Josep) i altres sembla que van marxar a França (Josep Noguer i General Trullen)³.

La causa general

L'any 1940, el govern de Franco va obrir un procés d'investigació per conèixer i castigar els fets delictius comesos durant la dominació roja a cada població; era la Causa General, que va durar fins als anys seixanta.

Al barri de la Llagosta la Causa General es porta des de l'Ajuntament de St. Fost. L'informe que es fa a la Causa General és un informe tranquil·litzador, no hi ha acusacions ni esperit de reven-

ja, no es faciliten dades que puguin ser l'inici d'una detenció i repressió posterior. A l'informe es fa constar que:

“No se ha distinguido ninguna persona como miliciano ni revolucionario.

Ningún detenido, ningún asesinado, ningún edificio destruido totalmente, ningún edificio saqueado ni asaltado. Relación de personas asesinadas residentes en este término municipal: ninguna”.⁴

La depuració de funcionaris

La repressió també va arribar a l'àmbit laboral, i tant a les empreses privades com a l'administració pública va començar una depuració contra totes les persones que no poguessin demostrar la seva adhesió al règim franquista.

Entre el personal a purgar van haver-hi els mestres, que ara s'havien de convertir en uns fidels transmissors de la ideologia dels guanyadors de la guerra.

Així, el juliol de 1939, el Capitán Juez Instructor del Juzgado Militar Especial de Depuración de Funcionarios Civiles de Barcelona demana a l'alcaldia de St. Fost un informe del mestre Narciso Busquets de Porcioles, de 40 anys, veí de Barcelona. L'informe diu:

“Ejerció de maestro durante el dominio rojo en una escuela del barrio de la Llagosta, en cuyo barrio solo permanecía durante las horas de clase, regresando diariamente a Barcelona. En la localidad no desempeñó otro cargo que el de su profesión, sin que se sepa se haya significado ni actuado en movimiento revolucionario; ignorándose si perteneció a algún partido político ni organización sindical ya que nunca se le observó manifestación ni actuación en este sentido”.⁵

També es demana l'informe d'An-

² AMLL, C-27, d-14

³ AMSF. Causa General. C-26

⁴ AMSF. Causa General. C-26

⁵ AMLL, C-27

tonia González Martínez, de 52 anys, mestra a la Llagosta durant el “dominio rojo”.

També els funcionaris municipals seran depurats.

Des de l'Alcaldia es fan els informes de Depuració segons el que marca la llei. Hi ha informes del secretari i dels agutzils municipals (secretari de la corporació municipal, Antonio Porta Mestres; agutzils de l'Ajuntament, Antonio Fonollet Mestres i Domingo Fores Sebastià). Tots tres són informes favorables⁶. Així, es fa constar quan se signa l'acta municipal:

“por unanimidad se acuerda su ab-solución sin imposición de sanción”⁷.

Els morts de la guerra

Alguns dels reclutes mobilitzats per la República van perdre la vida al front de guerra i d'altres en la desbandada final, en la fugida de la repressió del bàndol guanyador.

La guerra es va saldar amb la vida de sis joves: Josep Redón Galve, mort al front d'Aragó als 27 anys; Pere Villaronga Pi, mort al front de l'Ebre als 19 anys; Josep Toll Mundó, mort a Centelles als 37 anys; Ramon Bartalot Pagès, mort a Sta. Coloma als 38 anys; Pere Folguera Villaronga, mort a Sta. Coloma als 27 anys i Ramon Sariol Castellà, mort al camp de Gusen als 39 anys.⁸

La tragèdia no només va acompanyar els soldats sinó també la vida de les seves famílies, vídues i orfes de la guerra. Segons els expedients de “Protección a los Huerfanos de la Revolución y de la Guerra” a la Llagosta hi havia només dues vídues de soldats morts al front, que van demanar la pensió per orfandat dels seus fills: Virginia Catalán

Bartolí, mare d'en Josep i Maria Ribas Sisó, mare d'en Francesc⁹.

L'entrada dels feixistes i les noves autoritats

El 27 de gener de 1939, dues divisions del Corpo Truppe Volontarie van entrar a la Llagosta i van avançar fins a Mollet. Des d'allà una de les dues divisions va ocupar St. Fost¹⁰. Un cop les tropes feixistes ocupen la Llagosta, l'Ajuntament queda suprimit i el poble torna a ser una barriada de St. Fost. La Llagosta havia proclamat en assemblea popular la seva separació i independència de l'Ajuntament de St. Fost l'estiu de 1936 amb el consentiment d'aquest darrer. Les raons eren justificades¹¹.

El mateix dia de l'ocupació militar, el 27 de gener, el comandant militar de la División de Flechas Azules reuneix quasi una vintena de veïns de St. Fost per tal de nomenar la Comissió Gestora que haurà de governar el poble de St. Fost i el barri de la Llagosta. En aquesta reunió, la primera reunió municipal del franquisme a St. Fost, s'especifica que la Llagosta torna a ser barri de St. Fost, ja que la seva separació no té validesa pel fet d'haver tingut lloc durant la República.

Primera acta municipal de l'Ajuntament de Sant Fost:

“En el pueblo de San Fausto de Campcentellas a veintisiete de enero de mil novecientos treinta y nueve; En esta Casa Consistorial siendo las diecinueve horas y bajo la Presidencia del Sr. Comandante Militar de este distrito D. Cándido Gimenez López, Comandante de Infantería de la División Flechas Azules se reunieron previamente citados los Sres. D. Pablo Baliarda Bigaire,

⁶ AMLL, C-0, d4

⁷ L'Acta municipal Ajuntament St. Fost, 24-12-39

⁸ Vegeu article a Notes 26, “La Llagosta durant la Guerra Civil”

⁹ AMLL, C-677

¹⁰ Article Lauro 30. Grau Mateu, Josep. “Un diumenge de gener. El final de la guerra a Llinars del Vallès”

¹¹ Vegeu article a Notes 26.” La Llagosta durant la Guerra Civil”

Salvador Xicola Aloy, Ramón Niubó Aymerich, José Torrents Pujol, Joaquín Tugas Berenguer, Jaime Suñol Armengol, Juan Solsona Mayoral, Jaime Torrents Murgarella, Luis Torrents Puig, José Torrents Fontseca, José Forés Prunas, Miguel Mas Pujades, Marcelino Recolons Vila, Luis Llorens Prat, José Rifá Prunés, Antonio Serra Adrogué, José María Giral Umbert y Andrés Gutinell Puig, personas honradas, vecinas de esta localidad, al objeto de proceder a la constitución de la comisión gestora que ha de regir la administración de la misma con motivo de haber sido liberada la población por las tropas Nacionales, y al efecto el Sr. Comandante Militar con elocuentes palabras expuso dicho objeto recomendando a los presentes que la labor de los designados debe ser fecunda, recta y desinteresada, trabajando con fervor con el fin de hacer una España grande y libre...

Después de cambiar impresiones entre los reunidos, por unanimidad se acordó constituir la citada Comisión Gestora por los Sres. Siguiendo: D. Pablo Baliarda Bigaire, D. Joaquín Tugas Berenguer, D. Ramón Niubó Aymerich, D. Luis Torrents Puig, D. Jaime Suñol Armengol, D. Juan Solsona Mayoral, D. José Torrents Pujol y D. Salvador Xicola Aloy. Y teniendo en cuenta que el Barrio de la Llagosta, que desde el 18 de Julio de 1936 se constituyó en municipio independiente, formaba parte de este termino municipal e ignorando la validez de tal separación, se acordó prescindiendo de ello, designar a D. Jacinto Sariol Tuxans, representante de dicho Barrio hasta que se resuelva lo que proceda por la Superioridad.

Puestos de acuerdo los señores designados, se acordó asimismo por unanimidad nombrar para el cargo de Al-

calde a D. Pablo Baliarda Bigaire y Primer Teniente de Alcalde a D. Salvador Xicola Aloy...¹².

La Comissió Gestora estava formada per Pablo Baliarda Bigaire com a alcalde, com a regidors, Joaquín Tugas Berenguer, Ramón Niubó Aymerich, Luis Torrents Puig, Jaime Suñol Armengol, Juan Solsona Mayoral, José Torrents Pujol, Salvador Xicola Aloy i com a representant del barri de la Llagosta Jacinto Sariol Tuxans.

Una setmana més tard, el 2 de febrer, es fa una ratificació dels nomenaments de càrrecs efectuats en l'acta del 27 de gener i s'hi afegeix el nom de Juan Viñalonga Gabarra, veí del barri de la Llagosta, com a nou regidor.

El nou alcalde de St. Fost, Pablo Baliarda, era un propietari rural de 38 anys que havia estat perseguit durant la guerra i es posa al front de l'Ajuntament fins al desembre de 1939, quan ja és el governador civil de Barcelona qui nomena un nou alcalde, el senyor Salvador Xicola Aloy, pagès de 62 anys, que havia estat ja alcalde de St. Fost en diferents períodes abans de la República¹³.

Tot just comença Salvador Xicola com a alcalde, quan els veïns del barri de la Llagosta envien una instància a l'Ajuntament de Sant Fost on expressen el seu desig de segregarse i convertir-se en municipi independent.

El consistori, per unanimitat, acorda donar la seva conformitat a la segregació¹⁴. I comencen per segona vegada els tràmits per aconseguir-la. Des de la Llagosta es forma una comissió per tal de fer efectiva la independència. Com a representants del veïns de la Llagosta hi ha Juan Viñalonga, Salvador Trias, Marcos Mogas i Jaime Pujada. Aquesta comissió demana a l'alcalde que gestioni davant del governador civil de la pro-

¹² AMSF, Acta 27-01-1939. Llibre d'actes 1938-1940

¹³ AMSF, Acta del ple del 7-12-39

¹⁴ AMSF, Acta Municipal 21-01-1940

víncia el nomenament d'una comissió gestora per a la Llagosta.

Serà anys més tard, l'octubre de 1944, quan finalment, el governador civil nomena la Comissió Gestora per a l'Ajuntament de la Llagosta, malgrat que encara no era oficial la independència de St. Fost. Són nomenats com a membres d'aquesta comissió Marcos Mogas Ventura com a alcalde president; Salvador Trias Tort, primer tinent d'alcalde; Juan Viñallonga Gabarra, segon tinent d'alcalde i José Sayeras Geli i Jaime Grau Rovira, gestors.

Després de vuit anys en què es constitueix per primer cop l'Ajuntament de la Llagosta, l'any 1936, es torna a constituir el nou Consistori, el darrer dia del mes d'octubre de 1944. Presideix la reunió del delegat governatiu i hi assisteix l'alcalde de St. Fost, José Molas Rupelo.¹⁵

158

Es tancava així el parèntesi de dependència de 1939 fins al 1944 en què la veu de la Llagosta estava en mans d'alguns prohoms de la Llagosta, que formaven part de la Comissió Gestora de l'Ajuntament de St. Fost: Jacinto Sarríol Tuxens, Juan Viñallonga Gabarra, José Marjanet Ricart i Marcos Mogas Ventura.

Es constitueix el nou consistori, presidit per Marcos Mogas, que es reuneix a la l'antiga casa Vachier, incautada pel Comitè llagostenc el 1936, al carrer Sta. Rosalia i habilitada com a casa consistorial des de la guerra.

Acta municipal de constitució del municipi de la Llagosta:

"En el pueblo de la Llagosta a treinta de octubre de mil novecientos cuarenta y cuatro. Reunido en el casa número sesenta y nueve de la calle de Santa Rosalía de ésta, los señores al margen anotados, bajo la presidencia del Ilmo. Sr. Delegado Gubernativo Don Enrique

Ibern Miró, asistiendo el Sr. Alcalde de San Fausto de Campcentellas Don José Molas Rupelo, al objeto de hacer su transmisión de poderes, y la totalidad de los señores que deben constituir el Ayuntamiento de la Llagosta de nueva creación y siendo la hora señalada el Ilmo. Sr. Presidente declara abierta la sesión. - Acto seguido el propio señor Presidente da cuenta del objeto de la presente, por todos ya conocido y no ser otro que la formación de este Ayuntamiento, de conformidad a lo dispuesto por el Excmo. Señor Gobernador Civil de esta provincia, a quien en este acto representa y dando cumplimiento al resuelto expediente de segregación, tramitado sin incidencia ni reclamación alguna. - En vista de ello y en pie todos los asistentes a la voz unánime de ¡Franco! ¡Franco! ¡Franco! y de vivas demostraciones de adhesión al régimen, el señor Presidente recibe de manos de Don José Molas Rupelo, Alcalde de San Fausto de Campcentellas, municipio originario del que procede este de la Llagosta de nueva creación - las insignias y bastón, entregándolo seguidamente a Don Marcos Mogas Ventura, nuevo Alcalde nombrado, de este nuevo Municipio, y dando posesión a sí mismo de sus respectivos cargos a los nuevos gestores; por lo que queda formada esta Corporación de la siguiente manera: Alcalde Don Marcos Mogas Ventura; primer Teniente C. Salvador Trias Tort; segundo Teniente D. Juan Viñallonga Gabarra; gestores D. José Sayeras Geli y Don Jaime Grau Rovira. - Después de prestados los juramentos de ordenanza, el Señor Alcalde de San Fausto de Campcentellas, y esta nueva Corporación prometen cumplir y hacer cumplir lo convenido por ambas partes en el expediente de segregación y a dicho fin las dos res-

¹⁵ José Molas Rupelo, directiu industrial de l'empresa Fàbregas de Mollet havia estat nomenat alcalde pel governador civil de Barcelona el desembre de 1942, quan tenia 45 anys.

pectivas Corporaciones nombran sendos representantes para que de común acuerdo proceda a su separación administrativa.- A fin de celebrar sesión ordinaria, la nueva Corporación acuerda reunirse de nuevo, mañana martes a las siete de la tarde, dándose por enterados y citados todos sus componentes.- Finalmente el señor Alcalde Don Marcos Mogas, da las más sentidas gracias al Señor Delegado Gubernativo por su presencia en este acto y le ruega transmita al Excmo. Señor Gobernador Civil de esta Provincia su más fervorosa adhesión y agradecimiento por el resultado favorable alcanzado por la formación de este nuevo Ayuntamiento que interpreta el sentir unánime de este vecindario.-También se ordena al señor secretario, libre copia literal de la presente y debidamente diligenciada sea remitida al Gobierno Civil de la provincia a fin de dar cumplimiento a lo dispuesto sobre el particular.-Cumplido el objeto de la sesión después de acordar y ordenar se transcriba la misma en el correspondiente libro de actas, siendo las trece horas treinta minutos y no habiendo otros asuntos de que tratar; el Ilmo. Señor Presidente, levanta la sesión y encontrando conforme la presente todos los asistentes, la firman y rubrican conmigo el infrascrito Secretario, lo que certifico.”¹⁶

Marcos Mogas, un empresari de 37 anys, es converteix per ordre del governador civil de Barcelona en el primer alcalde de la postguerra a la Llagosta.

L'endemà de la seva constitució, la Comissió Gestora ja es reuneix per tal de començar amb tota la burocràcia per dur a la pràctica la segregació del municipi, com és el nomenament del personal de l'Ajuntament.

És l'any següent, el 5 de maig de 1945, quan es fa efectiva legalment la

Figura 3. Vista panoràmica des del campanar de l'església mirant cap al carrer de Sta. Teresa. Finals anys 50. (AMLLL)

independència de la Llagosta amb l'ordre ministerial publicada al BOE en què s'aprovava la segregació i la creació del nou municipi de la Llagosta.

Deu dies més tard del reconeixement d'independència, el consistori es reuneix en sessió ordinària i fa lectura del comunicat de segregació:

“Visto el expediente instruido por el Ayuntamiento de San Fausto de Campcentellas para la segregación del barrio de la Llagosta y creación del nuevo Municipio y habiéndose cumplido lo prevenido en los artículos séptimo y siguiente de la Ley Municipal vigente y los correlativos del Reglamento de Población Términos municipales de 2 de julio de 1924. Este ministerio ha tenido a bien aprobar dicha segregación y la creación del nuevo Municipio con denominación y capitalidad de la Llagosta, el que tendrá como línea divisoria el río Besós como linde con San Fausto de Campcentellas y lindante con los términos municipales de Montcada y Reixach, Santa Perpetua de Moguda y Mollet.- Lo que comunico a V.I. para su conocimiento y efectos consiguientes.- Dios guarde a V.I. muchos años.”¹⁷

¹⁶ AMLLL, Acta municipal 30-10-1944

¹⁷ AMLLL, Acta municipal 15-05-1945

Figura 4. Grup al balcó de l'antic Ajuntament a la plaça Cirera Voltà. Any 50 (AMLLL)

160

Després del reconeixement oficial, encara s'ha de continuar treballant per fer realitat aquesta independència: es crea la comissió de partició del terme, es constitueix la Junta de construcció de l'església, es decideix la construcció de l'escorxador municipal, es forma la Junta Pericial amb els majors contribuents: Juan Viñallonga Gabarra, contribuent agricultor; Pedro Ribas Ricart contribuent agricultor; Jaime Grau Rovira, contribuent ramader i Buenaventura Pons Llonch, propietari d'explotacions forestals.

En aquestes dates és quan es decideix el trasllat de l'Ajuntament a la plaça de l'Ajuntament (avui plaça Cirera Voltà), a la casa propietat de José Sayeras Geli on, a més de la Casa Consistorial, també s'hi instal·len les oficines municipals i el Jutjat.

L'any 1945, amb la fi de la Segona Guerra Mundial, el règim de Franco fa alguns canvis polítics com la Ley de Bases de Régimen Local per la qual es posava fi a les comissions gestores i convocava eleccions municipals en un intent de semblar un règim més obert políticament.

Segons la Ley de Bases, l'alcalde era nomenat pel governador civil i el nomenament dels consellers es feia per

terços; una part corresponia als representants dels caps de família de cada localitat, que eren elegits en comicis populars i una altra part era nomenada pels compromissaris dels organismes sindicals; per últim, els components dels dos grups anteriors decidien els del tercer entre els membres d'entitats econòmiques, culturals i professionals —o en cas de no existir-ne, entre els veïns de reconegut prestigi— proposats pel governador civil. El nomenament de tots els consellers s'estenia per un període de sis anys i estava estructurat per un sistema de renovació de meitats cada tres anys.

Un cop s'aprova la Ley de Bases l'estiu de 1945, es convoquen eleccions municipals. Els primers comicis per nomenar els edils de representació familiar se celebren el novembre de 1948.

Els veïns caps de família de la Llagosta votaren els representants del terç familiar de l'Ajuntament. Els regidors elegits van ser José Marjanet Ricart i Salvador Trias Tort.

El febrer de 1949 cessa la Comissió Gestora de la Llagosta que s'havia format el 1944 i es constitueix el consistori d'acord amb la Ley de Bases:

“Alcalde presidente Marcos Mogas, Concejales pro elección de los vecinos cabezas de familias: Salvador Trias Tort, José Marjanet Ricart. Concejales pro elección de los organismos Sindicales; Juan Mestres Sisó, Jaime Pujadas Vitó. Concejales representantes de las entidades económicas, culturales y profesionales Salvador Sariol Grau y José Sayeras Geli.

El alcalde nombra tenientes de Alcalde a Salvador Trias y a Salvador Sariol”¹⁸

L'abril de 1949 Salvador Sariol Grau passa a ser alcalde accidental per raons de salut de Marcos Mogas.

“El Sr. alcalde Marcos Mogas lee el

¹⁸ AMSF. Acta Municipal 06-02-49

Figura 5. Inauguració de la Hermandad Sindical de Labradores, el 19 d'agost de 1949. Al centre de la imatge, l'alcalde Salvador Sariol amb la vara a la mà. (AMLLL)

comunicado del Gobernador civil por el que se acepta su cese como alcalde y hace entrega del mando al teniente de Alcalde, Salvador Sariol Grau quien viene desempeñando el cargo desde el 25 de abril por haberse concedido autorización al sr alcalde para reponerse de salud¹⁹.

Salvador Sariol, pagès i ramader de 35 anys, exerceix d'alcalde fins el juny de 1950 en què és nomenat Josep Marjanet Ricart per ordre del governador civil.

Josep Marjanet era "fill d'una família pagesa de petits propietaris, va fer de pagès, a més d'altres feines per compte propi (petit transport, moviments de terres...) i regentà el bar Rosa. Fou president local de la Hermandad Sindical de Labradores y Ganaderos i cap de FET y de las JONS des de 1945"²⁰.

Aquest consistori es manté fins al febrer de 1952 en què es torna a renovar parcialment. Continuen Josep Marjanet, Salvador Sariol, Juan Mestres. Cessen Salvador Trias, Jaime Pujadas i són elegits José Sayeras Geli, Juan Pagès

Gabarra i José Sisó Alemany. La presa del càrrec anava acompanyada del següent jurament:

"Juro servir fielmente a España, guardar lealtad al Jefe del Estado, defender y fomentar los intereses del Municipio, mantener su competencia y ajustar mi conducta a la dignidad del cargo".

L'Alcalde contestava:

"Si así lo hacéis, Dios y España os lo premien, y si no, os lo demanden".

Durant aquest període es porta a terme la primera ampliació i pavimentació de la carretera de Barcelona a Ribes²¹, la construcció de l'escorxador municipal el 1947 i el projecte comú de totes les poblacions de la postguerra: la construcció de l'església parroquial de la Llagosta.

La construcció de l'Església de Sant Josep

Una de les prioritats que van tenir totes les poblacions, un cop acabada la guerra, va ser restablir amb normalitat els actes religiosos.

La Llagosta, pel fet de ser un barri de St. Fost, no tenia parròquia pròpia ni tan sols disposava d'una capella en condicions.

Abans de la guerra, la comunitat catòlica de la Llagosta podia assistir a missa a la capella de la torre de can Milans (al terme de Montcada i Reixac) propietat privada de Josep Cirera Voltà. Aquesta capella sembla que va ser destruïda pel comitè de Montcada durant la guerra, però es van salvar alguns elements com la pila baptismal de marbre que actualment es troba a l'església de St. Josep²².

Després de la guerra, els actes religiosos se celebraven en capelles improvisades, com el magatzem de la família Sayeras, el col·legi del carrer Escolles, i a la torre de la Sra. Pauleta (on ara hi

¹⁹ AMSF, Acta municipal 27-06-49

²⁰ Alcaldes i alcaldables del Vallès Oriental (Segle XX). Diccionari biogràfic. Jordi Planas i Maresma (Coordinador). Museu de Granollers, 2006

²¹ Que havia estat aprovada al 1941 i el 1949 encara duraven les obres.

²² St. Josep de la Llagosta, 50 anys fent camí 1947-97. Ed. Parròquia St. Josep de la Llagosta, 1997

Figura 6. Durant un temps, a la capella de Can Milans es va celebrar missa on assistien els veïns de la Llagosta. (AMLLL)

ha el col·legi de la Sagrada Família). A la capella de la torre de la Sra. Pauleta li deien de Nostra Senyora de Montserrat. D'aquesta capella s'ha conservat la imatge de la Mare de Déu i el Crist que hi ha actualment a l'entrada de l'actual església de Sant Josep²³.

162

Més tard es fa servir com a església el segon pis de la casa Vachier, edifici que havia estat habitat per a dependències municipals, però que no era propietat de l'Ajuntament sinó que procedia de les incautacions de la guerra i del qual no se sabia amb certesa qui n'era el propietari.

Els responsables de celebrar missa eren mossèn Casimir (família Cirera Voltà) i el rector de Sta. Perpètua, Mn. Josep M. Garcia.

El gener de 1942, donat el mal estat en què es trobava la casa Vachier i l'elevat cost de les reparacions, el Consistori de Sant Fost decideix la construcció d'una capella amb les aportacions voluntàries dels veïns. És el mateix Consistori de Sant Fost el primer en contribuir a la subvenció, amb 3.000 pta.²⁴.

La construcció d'una església era un projecte molt gran i més en aquella època de penúries. S'havia de formar

una junta per dur a terme el projecte. És a l'agost de 1943 des de l'Ajuntament de St. Fost quan es constitueix la primera junta per a la construcció de l'església de la Llagosta. La componen el president José M. Garcia Galuares, rector de Sta. Perpètua de Moguda; el vicepresident, José Molas Rupelo, alcalde d'aquest Ajuntament; el tresorer Marcos Mogas Ventura, alcalde de l'esmentat barri; el director d'obres Mariano Romani Ruiz, arquitecte municipal; el secretari de l'Ajuntament, Antonio Porta Mestres i els vocals Ramon Julio Cardó, Juan Viñallonga Gabarra, Jaime Grau Rovira, Jaime Pujadas Vitó i Salvador Trias Tort.

Aquesta Junta es va mantenir fins l'any 1945 en què, a causa de la segregació de la Llagosta, s'ha de remodelar, s'ha de formar una junta pròpia de la qual deixen de formar-ne part els representants de St. Fost. La nova Junta de construcció de l'església la constitueixen el rector de Sta. Perpètua, el reverend Jose M. Garcia Galuares; Marcos Mogas Ventura, alcalde; José Marjanet Ricart, cap local de FET y de las JONS; Juan Viñallonga Gabarra, tinent d'alcalde; José Sayeras Geli, regidor; i Ramon Julio Cardó i Jaime Pujadas Vitó, veïns.

Paral·lelament a la construcció de l'edifici del temple, es treballa per aconseguir la creació de la Parròquia de la Llagosta i és el novembre de 1947 quan l'arquebisbe de Barcelona, Gregorio Modrego Casás firma el decret de la creació de la nova parròquia de la Llagosta amb el nom de St. Josep. La parròquia agrupa, a més de la Llagosta, la de la Florida i el carrer d'Engran de Masrampinyo.

A la tardor del 1948 arriba el primer rector de la Llagosta, Mn. Pere Montserrat i Juncosa.

"Tot el poble i la quitxalla i la nostra mestra, la senyoreta Antònia González al davant, vam anar a donar-li la benvin-

²³ Ídem

²⁴ Acta municipal del 5-11-1942

guda, on seria la seva casa, la rectoria, la única que queda de les quatre torres que hi havia davant de Can Milans, el vam acompanyar a la capella”²⁵, (la capella de la Torre de la Sra. Pauleta)

Atès que la capella de la Torre de la Sra. Pauleta es trobava en mal estat amb perill d'ensorrament, la família Sariol Grau va cedir un local al mateix carrer Escolles i aleshores es va començar a anomenar Parròquia de St. Josep.

Amb el nou rector, Mn. Pere Montserrat, el Consistori llagostenc decideix tornar a crear la junta per a la construcció del temple. En aquest cas és Mn. Pere qui nomena les persones que han d'ocupar els càrrecs: vicepresident Marcos Mogas Ventura; tresorer, Buenaventura Brutau i secretari-comptador, Ramon Fens Verdguer.

S'edita una proclama per demanar l'ajut material i moral dels feligresos, es crea una comissió per gestionar l'adquisició dels terrenys del temple i es reclama a l'Ajuntament de St. Fost les 5.000 pta. que l'Ajuntament va votar en els pressupostos dels anys 1942 i 1943 per a la construcció de l'església de la Llagosta.”²⁶

A l'abril ja tenien els terrenys i les primeres aportacions:

“Se acuerda hacer constar el agradecimiento de esta Junta a las personas que tan generosamente han cedido dichos terrenos y por el siguiente orden:

A don Antonio Baqué por la mayor superficie cedida una superficie de 3.464'15 m² cedida.

A Don Luis Casademunt Castelló, Dña. Maria Casademunt Castelló y Sucesores de Dña. Elena Casademunt Castelló de una superficie de 476'14 m² con destino al Templo parroquial, casa Rectoral y plaza de la iglesia. La calle lindante con la iglesia llevará el nombre de Antonio Baqué Llonch”²⁷.

El desembre de 1949 Mn. Pere Montserrat fa arribar a cada família el butlletí de subscripció per contribuir a les obres, però la resposta popular no és gaire entusiasta, de manera que l'Ajuntament decideix convocar una assemblea de tot el poble per demanar la contribució ciutadana per a la construcció del temple, per al dia 3 de gener de 1950.

“Constituidos en Asamblea la totalidad de los vecinos cabezas de familia de este término municipal en el local Cine Llagosta, bajo la presidencia del Sr. Alcalde D. Salvador Sariol Grau, actuando de Secretario D. José Sisó Alemany, al objeto de estudiar la forma más equitativa de fijar la aportación con que cada familia habrá de contribuir a las obras de construcción del Templo Parroquial de San José de la Llagosta.

... las causas que han motivado la convocatoria de la presente asamblea, y que no son otras que la difícil situación creada por el poco entusiasmo y generosidad con que han correspondido gran parte de los llagostenses a la proclama que a cada familia ha sido dirigida por nuestro Rvd. Cura Párroco (...) por lo que se ha convocado esta Asamblea General, y a fin de fijar con mayor equidad las aportaciones, evitando discusiones y pérdida de tiempo, concretando la cantidad con que habrá de contribuir cada familia, se propone el nombramiento de una comisión encargada de efectuar dichos señalamientos, aceptando los asistentes las decisiones de la Comisión, caso de que merezca ésta la aprobación de la mayoría.

Los miembros que propone el Sr. Alcalde para formar parte de la comisión son los siguientes: D. Buenaventura Pons Llonch, D. José Sisó Alemany, D. Francisco Villaronga Grau, D. José Ricart Mas, D. Genaro Folguera Pons,

²⁵ St. Josep de la Llagosta, 50 anys fent camí 1947-97. Ed. Parròquia St. Josep de la Llagosta, 1997

²⁶ El 8-03-1949 primera reunió oficial per la construcció del temple. (ver acta pàg. 25) (Arxiu C-1517)

²⁷ AMLLL, Acta Municipal 7-04-1949

Figura 7. El dia 3 de desembre de 1950, l'arxiprest de Sabadell posa la primera pedra de la que ha de ser l'església de Sant Josep. (AMLLL)

D. Pedro Ribas Farreras, D. Florencio Pagés Sampere, D. Antonio Sariol Tuxans y D. José Llobet Villaronga. Todos ellos son aceptados unánimemente por los vecinos de la Asamblea, comprometiéndose por consiguiente a contribuir a las obras de construcción del Templo con la cuota que la Comisión nombrada fijará en el repartimiento que formará en sesión apart..."²⁸.

Aquesta comissió va establir les quo-

Figura 8. El 28 de març de 1954 té lloc l'acte de consagració i benedicció de l'església de St. Josep per l'Excm. i Rvdm. Mons. Gregorio Modrego Casaus, arquebisbe de Barcelona. (AMLLL)

tes que havien de pagar la totalitat dels veïns, caps de família de la Llagosta. Es va elaborar una llista de 91 persones. La quota més baixa es va fixar en 300 pta. i la més alta en 3.000 pta. La majoria dels contribuents van haver de pagar de manera fraccionada en 3 anys. Alguns van contribuir amb jornals, amb carretades de pedra i altres van donar les 3.000 pta. de cop.

"A cada vecino se le envió el boletín de suscripción a casa señalándoles la cantidad que le correspondía pagar haciéndole saber que el presupuesto sobrepasaba las 900.000"²⁹.

El març es presenta un projecte molt ambiciós per la construcció del temple, que no s'accepta per ser massa car³⁰. Al setembre es comencen els fonaments de l'església amb el projecte del nou arquitecte, J. Fernández Marqués.

És el 3 de desembre de 1950 quan, en un acte solemne, l'arxiprest de Sabadell posa la primera pedra del temple.

L'església s'acaba el 1954, però el pressupost va anar tan just que encara faltaven els seients per als bancs. Un grup de veïns "van haver de demanar al senyor Aguilera, amo de can Donadéu, que tenia moltes acàcies a St. Adrià al marge del riu Besòs, que els deixés tallar-ne algunes per poder fer els bancs que els va fer el fuster del poble"³¹.

El diumenge 28 de març de 1954, a les 11 del matí, l'Excm. i Rvdm. Mons. Gregorio Modrego Casaus, arquebisbe de Barcelona consagra i beneeix el nou temple. L'església s'acaba, però sense campanar, que va haver d'esperar fins l'any 1956 i es va poder construir gràcies a un particular del qual no coneixem el nom.

El febrer de 1957 Mn. Pere Rúbies, que havia arribat com a nou rector l'any de la inauguració de l'església, el

²⁸ AMLLL, Acta de l'Assemblea 03-01-1950. C-1517

²⁹ Llibre d'actes de la construcció església. L-399 AMLLL

³⁰ AMSF, Acta Municipal 28-03-1950.

³¹ St. Josep de la Llagosta, 50 anys fent camí 1947-97. Ed. Parròquia St. Josep de la Llagosta, 1997

1954, demana pressupost per construir la rectoria, ja que li era un inconvenient viure tan lluny de l'església. L'any 1961 s'aprova la seva construcció i novament es va haver de constituir una junta amb els membres del Consistori i els representants de l'Església per demanar les aportacions dels ciutadans. Finalment, el 1964 es construeix la rectoria.

L'ensenyament

Entre els temes que preocupaven el consistori hi havia el de l'ensenyament: les escoles s'havien quedat petites per a la població creixent de la Llagosta.

Les classes s'impartien en un edifici llogat per l'Ajuntament al carrer Sta. Rosalia, propietat d'Andrés Ricart Bonás. Era una casa on a la planta baixa es feia escola i al pis de dalt vivia la mestra nacional, la Sra. Antonia González Martínez.

L'Ajuntament procura adquirir els terrenys on es puguin construir les escoles; així, quan surten a subhasta els terrenys del mateix carrer Sta. Rosalia propietat de la Sra. Pabla Brasó Martí, el consistori decideix comprar-los per instal·lar-hi el grup escolar.

La construcció de l'edifici ha d'anar a càrrec del Ministeri d'Educació Nacional i des de l'Ajuntament se'ls demana l'edificació de les escoles nacionals; en concret, tres grups: un per a pàrvuls, nens i nenes i els habitatges per als mestres. En aquells moments, el cens escolar era de 47 nens, 31 nenes i 45 pàrvuls³².

Però les obres es fan esperar. El novembre de 1958 l'Ajuntament celebra una sessió extraordinària per tractar el tema de les escoles. Es veu que la petició feta l'any 1955 al Ministeri es queda curta i ara es demana a la Junta Provincial de Construcciones Escolares que el projecte s'ampliï. Se sol·licita una escola graduada de nens amb tres seccions, escola graduada de nenes amb tres seccions i sis habitatges per als mestres.

³² AMSF, Acta municipal 20-01-55

³³ AMSF, Acta municipal 16-10-58

Figura 9. Grup escolar de la Sra. Antònia al pati del col·legi quan l'escola era al carrer de les Escoles. Any 1958. (AMLLL)

“... solicitando encarecidamente a la Junta que si fuese posible y pese a que la población actual es solo de novecientos cuarenta y seis habitantes, pero que en dos años (tiempo mínimo calculado para las construcciones solicitadas) aumentará la población total escolar grandemente...”³³.

Finalment, el grup escolar es construeix l'any 1961 al carrer Sta. Rosalia, amb el nom de Sagrada Família i tal com es preveia, la seva capacitat no era suficient per absorbir la quantitat de nens del poble.

Per una altra part, per atendre les necessitats d'escola bressol, el gener de 1959 l'Ajuntament habilita la casa de German Sariol Castella al carrer St. Josep com a escola bressol infantil.

Els ajuntaments dels anys 50 i els serveis

El febrer de 1955 es torna a reestructurar el consistori. Entren Jaime Pujadas Vitó, Jacinto Pagès Vila i Jacinto Sariol Grau. Cessen Juan Mestres i Salvador Sariol.

La seva representació per terços era la següent:

“Concejales representantes Institución familiar: Jose Sayeras, Jaime Pujadas.

Concejales representantes organización Sindical; José Sisó, Jacinto Pages.

Concejales representantes Entidades Económicas, culturales y profesionales Joan Pagés y Jacinto Sariol³⁴”

El creixement de la població comença a ser vertiginós i a la demanda de places escolars se suma la sol·licitud de més zona urbanitzable per a habitatges i per a indústries. El consistori aprova l'ampliació de la zona urbanitzable:

“... ampliar la zona de urbanización de esta población, debido a que por el crecimiento que de un tiempo a esta parte viene observándose en esta localidad, así como a la constante demanda de terrenos aptos para edificar locales industriales, la actual zona destinada para ello, resulta a todas formas insuficiente, acordándose por unanimidad ampliar la actual zona de urbanización de este término municipal, la que deberá comprender los linderos naturales denominados, Riera Seca” hasta Río Besos, y río Besos hasta Riera de Caldas, enlazando con la actual zona de urbanización”³⁵.

També es fa necessària l'alineació de la carretera de Barcelona. El 1957, des de la Jefatura Provincial de Obras Públicas es notifica a l'Ajuntament que s'ha resolt fixar les alineacions de façana de la carretera nacional de Barcelona a Puigcerdà. El tram des del límit municipal amb Montcada i Reixac, a la Riera Seca, fins a l'inici de la plaça de l'Església, es manté l'amplada proposada entre façanes perquè es tracta d'un tram pràcticament edificat. La resta de la carretera fins al límit amb el terme de Sta. Perpètua de Moguda, que abasta una zona essencialment urbanitzable en tota la seva longitud, atès el ritme cada cop més accelerat de les construccions en aquest sector, es veu que convé prevenir una segura inten-

sificació del trànsit general i local en breu termini i, per aquest motiu, tractar d'assegurar una àmplia faixa per a futurs eixamples de la carretera o creació de calçades laterals que absorbeixin el trànsit local.

El mateix any 1957 s'aprova el projecte de clavegueram del nucli urbà.

L'any 1956 s'havia instal·lat la central telefònica i amb aquest nou servei són molts els veïns que sol·liciten la instal·lació del telèfon. El consistori decideix que dels deu telèfons que s'han d'instal·lar, un sigui per a la central telefònica, un per a l'Ajuntament, un per al Sindicat Agrícola i la resta per als majors contribuents en indústria i comerç: Maria Gloria Pino Pou, José Marjanet Ricart, José Carreño Malofre, Joan Pagès Gabarra, Juan Custo Ruart, José Ruart Tort i Ramon Sisó Pons³⁶.

El febrer de 1958, com cada tres anys, torna a haver-hi una reestructuració del Consistori, motivada per la renovació d'una part dels seus membres segons la llei de Règim Local. Cessen els regidors José Sayeras, José Sisó i Joan Pagès Gabarra. Segueixen Jacinto Pagès, Jacinto Sariol i Jaime Pujadas i són elegits José Trias Tort, José Sisó Alemany i Juan Gelabert Pons. Els càrrecs queden així:

...“había designado para primer Teniente de Alcalde al concejal D. José Sisó Alemany, para Segundo Teniente de Alcalde D. Jacinto Pagés Vila a quienes asigna, aparte de los derechos y atribuciones que la ley les confiera, las delegaciones siguientes:

El primer Teniente de Alcalde se encargará de la Presidencia de la Comisión de Gobernación, el segundo de la de Hacienda, el Concejal D. José Trias Tort, de la de obras Públicas, el concejal D. Jaime Pujadas Vitó, de la de Beneficencia y obras Sociales, el concejal

³⁴ AMSF, Acta municipal 06-02-55

³⁵ AMSF, Acta Municipal 03-10-57

³⁶ AMSF, Acta Municipal 05-04-56

Figura 10. Actual carrer de les Escoles, on era situat l'establiment de Champán Boreal. Any 1954. (AMLLL)

D. Jacinto Sariol Grau, de la de Sanidad, Urbanismo y Beneficencia y el Concejal D. Juan Gelabert Pons, de la de Agricultura y Deporte”³⁷.

El juny de 1958, l'alcalde, José Marjanet, deixa el càrrec per malaltia i en el seu lloc el governador civil nomena Juan Pagès Gabarra³⁸, fill de família pagesa que es convertí en industrial vinícola, amb la fundació de la marca Boreal el 1950³⁹.

El consistori de Juan Pagès Gabarra ha de fer front a l'allau de gent que va començar a arribar als anys cinquanta, però que encara havia d'augmentar durant els anys seixanta i setanta.

Se sol·liciten permisos per instal·lar indústries, com es el cas de la fàbrica d'estampació de teixits de José Rosell Taribó, que instal·la una màquina de vapor malgrat la voluntat d'un grup de veïns que desconfien del perill que la màquina pot suposar. Se sol·liciten permisos per a la construcció de blocs

d'habitatges com la de la Sociedad Sucesores de Buenaventura Brutau SA per a la construcció de “30 viviendas de Renta Limitada”.

L'Ajuntament necessita controlar el creixement urbanístic que cada cop és més palès.

“Debido a las varias solicitudes de obras y construcción de edificios industriales sería necesario contratar los servicios de un arquitecto que tuviera a su cuidado el control urbanístico de esta población, acordándose por unanimidad contratar los

servicios del arquitecto Joaquín Fernández Marqués”⁴⁰. El mateix consistori contribueix a donar feina al nou arquitecte, amb l'encàrrec del projecte per a la construcció de la Casa Ajuntament a la plaça de l'església, actual seu de l'Ajuntament⁴¹, projecte que no s'arribà a aprovar fins l'any 1966.

També s'ha de confeccionar el projecte que faci possible l'abastiment i distribució d'aigua potable per a tots els veïns de la població.

El creixement urbanístic del poble havia fet que apareguessin nous carrers que encara no tenien oficialment nom propi. En sessió plenària, l'Ajuntament decideix donar nom al carrer Brutau, al carrer José Montserrat (popularment Riera), al de Dr. Fleming, al de la Virgen de Montserrat, l'Av. del Turó (popularment Quatre Cases) i al carrer de las Escuelas (abans Sta. Rosalia)⁴².

Era l'inici de la gran transformació

³⁷ AMSF, Acta Municipal 02-02-1958

³⁸ AMSF, Acta Municipal 14-06-58

³⁹ Vegeu *Alcaldes i alcaldables del Vallès Oriental (Segle XX)*. Diccionari biogràfic. Jordi Planas i Maresma (Coordinador). Museu de Granollers, 2006.

⁴⁰ AMSF, Acta Municipal 04-09-58

⁴¹ AMSF, Acta Municipal 19-2-59

⁴² AMSF, Acta Municipal 19-02-59

Figura 11. El carrer Sta. Rosalia passa a anomenar-se carrer de les Escuelas. A la imatge es veu el trasllat de la capella que es trobava en aquest carrer a l'actual església de St. Josep. Any 1954

168

que hauria de patir el poble amb la creació del polígon industrial, l'arribada d'immigrants i la construcció de grans blocs d'habitatges. La població, en tan sols deu anys, es duplica: passa de tenir 681 habitants el 1950 a tenir-

ne 1.368 el 1960, gràcies als immigrants que arriben, la majoria procedents d'Andalusia, Extremadura, Castella i Lleó i Galícia. Comença la construcció salvatge d'habitatges a gran escala, entre ells els blocs de la Vecasa.

Els serveis, amb una deficiència crònica, no van anar paral·lels al creixement urbà, la manca de places escolars, de servei sanitari, d'estació ferroviària, de l'asfaltat del carrers, entre d'altres, i aquests equipaments es va anar aconseguint molt a poc a poc, alguns d'ells, com a conseqüència de les reivindicacions veïnals dels anys setanta i vuitanta.

Es tanca així l'etapa més dura del franquisme, la postguerra, per donar pas a l'època del creixement econòmic dels anys seixanta en què la Llagosta entra a formar part de l'àmbit d'expansió industrial de Barcelona.

Components dels consistoris llagostencs 1944-1959

1944	1949	1952	1955	1958
				Juan Gelabert Pons
Jaime Grau Rovira				
	José Marjanet Ricart	José Marjanet Ricart	José Marjanet Ricart	
	Juan Mestres Sisó	Juan Mestres Sisó		
Marcos Mogas Ventura	Marcos Mogas Ventura			
		Juan Pagés Gabarra	Juan Pagés Gabarra	Juan Pagés Gabarra
			Jacinto Pagès Vila	Jacinto Pagès Vila
	Jaime Pujadas Vitó		Jaime Pujadas Vitó	Jaime Pujadas Vitó
			Jacinto Sariol Grau	Jacinto Sariol Grau
	Salvador Sariol Grau	Salvador Sariol Grau		
José Sayeras Geli	José Sayeras Geli	José Sayeras Geli	José Sayeras Geli	
		José Sisó Alemany	José Sisó Alemany	José Sisó Alemany
				José Trias Tort
Salvador Trias Tort	Salvador Trias Tort			
Juan Viñallonga Gabarra				

La lletra negreta correspon al nom de l'alcalde

Bibliografia

Alcaldes i alcaldables del Vallès Oriental (Segle XX). Diccionari biogràfic. Jordi Planas i Maresma (Coordinador). Museu de Granollers, 2006.

GARCÍA-PEY, ENRIC. Toponàstica de la Llagosta. Arrels de La Llagosta. Núm. 1. 1997. Pàg. 22-23.

Història i memòria al Vallès Oriental. Joan Garriga i Andreu (coordinador). Premsa d'Osona, S.A. Maig de 2010.

La Llagosta: Imatges. J.A. Borrego, J. Bartalot i Pere

Damian (coordinadors). Ajuntament de La Llagosta. Octubre de 1996.

St. Josep de la Llagosta, 50 anys fent camí 1947-97. Ed. Parròquia St. Josep de la Llagosta, 1997

SUÁREZ, M. A. La Llagosta durant la Guerra Civil. Notes, 26. Mollet del Vallès, 2011. Pàg. 67-87.

Arxius consultats

AMLL Arxiu Municipal de La Llagosta

AMSF Arxiu Mpal. de Sant Fost de Campsentelles